

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Må jeg ikke godt sige til hr. Bent Hindrup Andersen, at der er utrolig stor forskel mellem det, som man har spurgt om i korrespondancen, nemlig om Dalai Lama alene skal have lov til at tale i FN, og så det, som er citeret i bemærkningerne, hvad enten det så er om en anerkendelse fra FN's side af, at Tibet er et besat land, eller om Tibet skal have observatørstatus osv. Derfor er det ikke mærkeligt, hvis hr. Hindrup Andersen og de andre forslagsstillere er blevet misforstået, men jeg kan forstå, at det er sådan, vi skal opfatte det nu, og det tager jeg til efterretning.

Det er klart, at det stiller beslutningsforslaget i et andet lys, men det havde altså været klogt ikke at føje alle de bemærkninger til, for så havde vi nok ikke reageret sådan.

Til gengæld synes jeg, at hr. Hindrup Andersen skal se i øjnene, at en gæsteoptræden af Dalai Lama i FN kan være en meget nyttig ting som led i en proces, men at det ikke er nogen løsning. Det, som er løsningen på Tibets problemer, er dialogen med Kina, og det er vigtigt i den forbindelse at få præsenteret de tibetanske synspunkter.

Det var derfor, vi havde høringen i København, og derfor, vi inviterede Dalai Lama, men det er stadig væk kun et led i en proces, som skal føre til dialogen, og hvis en gæsteoptræden i FN er en god ting, og det kan godt være, synes jeg, at vi i fællesskab skal arbejde for det. Men jeg tror nok, man først og fremmest må sige, at det er processen, og at det er Dalai Lama selv, der bedst kan bedømme det.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg kan være helt enig i det sidste, hr. Jørgen Estrup siger om, at det er Dalai Lama, der skal bedømme det. Det er derfor, at bemærkningerne til forslaget har en lidt speciel karakter, for det, vi gør i den sidste del, er, at vi bringer de punkter frem, som eksiltibetanerne og eksilregeringen ønsker at vedkende sig.

Men det, som vi foreslår Folketinget, er, at Folketinget opfordrer regeringen til at arbejde for, at Tibet kommer til orde i FN, og der har aldrig stået andet i beslutningsforslaget.

Det er klart, at det er en meget åben opfordring, og når vi håber, det bliver igennem Det Udenrigspolitiske Nævn, er det netop, fordi der skal gøres mange overvejelser over, hvordan det skal gribes an. Jeg forestiller mig i hvert fald

ikke, at man buser frem med et forslag bare for at blive stemt ned og så kan komme hjem og sige, at nu har vi gjort noget. Jeg har den opfattelse, at udenrigsministeren og regeringen selvfølgelig i sådan en sag vil forsøge at få det optimale ud af det på det rigtige tidspunkt. Men jeg synes også, det er vigtigt, at det danske Folketing markerer, at det er basis for, at udenrigsministeren tager et sådant initiativ.

I den forbindelse vil jeg gerne lige sige, at der jo også har været nogle sidedebatter om dette spørgsmål, som hr. Otto Steenholdt var inde på, f.eks. hvad det danske erhvervsliv ville sige, hvad Kina ville sige osv. Det er klart, at dér har vi den opfattelse, at menneskerettighederne kommer i første række.

Som sagt er det sådan, bemærkningerne er blevet til. Det er udtalelser, vi bringer videre for dem, men jeg vil da godt sige, at Dalai Lama også understregede, at det var vigtigt, at vi tog udgangspunkt i at betragte Tibet som et besat land og så ellers beskæftigede os med fremtiden.

Det har vi gjort på den måde, beslutningsforslaget er skruet sammen på.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg synes, det har været nyttigt at få de dér uddybende bemærkninger fra hr. Hindrup Andersen, for noget tyder jo på, at forslaget har været lidt anderledes. Det er klart, at når det hedder taleret til Tibet, er det jo noget andet end det, hr. Hindrup Andersen nu siger, og når man læser bemærkningerne, er de også noget anderledes end det, vi nu får at vide.

Så det kan godt være, at vi sådan set i virkeligheden slet ikke er spor uenige, og derfor ser jeg da frem til, at man i Det Udenrigspolitiske Nævn går videre med det her. Der er jo egentlig ikke nogen grund til, at vi kaster os ud i at prøve at blive uenige, når vi måske i virkeligheden er enige.

Otto Steenholdt (V):

Hvis landet, det er jo især Tibets ledere, ønsker at henvende sig til verdenssamfundet gennem De Forenede Nationer, populært sagt nationernes klub, bør vi være de første til at støtte et sådant forslag.

Det er klart, at min stillingtagen i denne sag også er påvirket af min position som repræsentant for den grønlandske befolkning. Jeg har personlig oplevet denne proces i den grønland-